No. 1. Januari 1926.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale.)

Redactie-Adres: AMSTELKADE 25³ — AMSTERDAM.

Administratie: OOSTERSTRAAT 32 — ROTTERDAM.

Verschijnt eens per maand. Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent.

DE WEG DER K.A.I. — DE WEG DER PROLETARISCHE WERELD-REVOLUTIE.

De officieele arbeidersbeweging met de parlements- en vakbewegingsreformisten aan de spits, probeert den arbeiders diets te maken, dat het tijdperk van kapitalistisch herstel is aangebroken.

De resultaten der internationale bankiersconferentie van Londen, bijeengeroepen ter oplossing van het vraagstuk van den opbouw en de saneering van de meest ontredderde kapitalistische staten van Europa, zijn voor de parlementsreformisten en vakvereenigingsbonzen, eene welkome gelegenheid geworden, om de „boom"periode van het kapitalisme aan te kondigen.

De beroepsleiders van deze oude, zichzelf overleefd hebbende organisaties, die geen klasse-strijd, maar prestige strijdvoeren, dragen ertoe bij, dat het overgroote deel der arbeiders zich in reformistische banen bewegen en dat de illusie levendig gehouden wordt, welke door het beroepsleidersdom krachtig gevoed wordt, n.l. dat binnen het raam der kapitalistische maatschappij nog bestaanszekerheid te verwerven zou zijn. Eenerzijds gespeend van elk inzicht in de kapitalistische crisis en anderzijds door bewust de zijde der bourgeoisie te kiezen, zijn het deze leiders der officieele arbeidersbeweging, zoowel van Moskou als Amsterdam, die de arbeidersklasse een taktiek en een organisatievorm opdringen, alsof er in de economische en politieke wereldsituatie niets veranderd ware. Een taktiek en organisatievorm, welke niet alleen leiden van nederlaag tot nederlaag, maar het proletariaat als klasse naar den ondergang voeren. De vooroorlogsche taktiek en organisatievorm uit de periode van kapitalistische hoog-conjunctuur, de **evolutionaire methoden,** worden aangewend in dit historisch tijdperk van **revolutie,** waarin de overgang van kapitalisme naar communisme een ijzeren noodzakelijkheid geworden is.

Waar de parlements- en vakbewegingsreformisten de illusie levendig houden, alsof deze crisis, evenals de vorige crisis van het kapitalisme, van voorbijgaanden aard zou zijn, is het de Kommunistische Arbeiders Partij (K.A.P.) en de Komm. Arb. Internationale (K.A.I. 4de Int.), welke het front van contra-revolutie en reformistisch gezwets doorbreekt en het proletariaat ieder vertrouwen ontnemen wil, alsof herstel van het kapitalisme mogelijk ware.

De Komm. Arb. Partijen, samengevat in de Komm. Arb. Int. geven het proletariaat duidelijk te verstaan, dat het kapitalisme verkeert in zijn doodscrisis, d.w.z., dat deze crisis, die door de officieele arbeidersbeweging voorgesteld wordt als „malaise", als van voorbijgaanden aard, een permanente crisis is, waaraan het kapitalisme niet ontkomen kan, zonder den kapitalistischen grondslag n.l. het privaatbezit, in zijn wezen aan te tasten.

De opheffing van het kapitalistisch privaat-bezit, teneinde te komen tot het proletarisch-communistische bezit, kan alleen de taak zijn van het revolutionaire proletariaat. Met den dag verscherpt zich de huidige kapitalistische doodscrisis, al is het tempo in ieder land ook niet hetzelfde.

De neergang van het kapitalisme manifesteert zich o.a. in het feit, dat het voor het kapitalisme onmogelijk geworden is, de harmonie tusschen productie en afzet te herstellen. De kapitalistische productiewijze is dusdanig geschokt en uit haar voegen gerukt, dat **inkrimping der productie** een kapitalistische noodzakelijkheid geworden is.

De werkloosheid blijft minstens stabiel; de werkende arbeiders worden door het ondergaande kapitalisme tot het laagste levensniveau neergedrukt. De bourgeoisie kan den arbeiders zelfs niet de kleinste verbetering van hun levenspositie toestaan, wil zij niet haar eigen ondergang als klasse verhaasten. Dit zal het proletariaat dwingen, den weg te erkennen, welke voert tot den strijd **in en om het bedrijf,** den strijd om de economische en politieke macht.

Iedere loonstrijd of andere strijd voor lotsverbetering, alsook iedere strijd tegen verslechtering van de levenspositie der arbeiders, leidt ten slotte telkens weer tot absolute nederlagen, zooals de feiten uit de groote stakingsbewegingen der laatste jaren onomstootelijk bewijzen. Terwijl de arbeiders doorgaan met de verouderde strijdmethoden toe te passen, vermoordt het kapitalisme hen psysiek en moreel. Tegenover deze verouderde taktiek, welke gedragen wordt door de parlementaire partijen en vakvereenigingen, moet de arbeidersklasse komen tot een vernieuwing van de arbeidersbeweging. Zij moet vormen de revolutionnaire bedrijfsorganisaties, welke iederen reformistischen strijd afwijzen en die het karakter dragen van proletarisch-communistische kernen in de bedrijven: Zij moet vormen de anti-parlementaire politieke partij, die het proletariaat den weg wijst en het wil voorgaan op den weg ter vernietiging van de kapitalistische staatsmacht en die in samenwerking met de revolutionnaire bedrijfsorganisaties wil vestigen de proletarische dictatuur.

Het proletariaat staat voor de keuze tusschen deze nieuwe taktiek of ondergang in en met het kapitalisme!

Slechts de anti-parlementaire K(ommunistische) A(rbeiders) P(artijen), die zich vereenigd hebben in de Komm. Arb. Internationale en met haar de revolutionnaire bedrijfsorganisaties, die zich georganiseerd hebben tot een Algemeenen Arbeidersbond, staan op dezen grondslag van een compromisloozen klassestrijd.

Slechts zij omvatten alle arbeiders, die zijn tegen elk parlementarisme, tegen de vakbeweging en vóór de Dictatuur van het proletariaat!

De K.A.I. gaat, haar historischen plicht getrouw, den noodzakelijken weg naar de **Proletarische Wereldrevolutie!**

BURGERLIJKE COALITIE, OF PROLETARISCHE KLASSE-ORGANSATIE.

Hoezeer de partij-chefs doorgaan met het proletariaat aan de bourgeoisie te ketenen, blijkt weer eens kras uit de redevoeringen bij de begrooting door de „arbeiders-vertegenwoordigers" afgestoken. De heer Wijnkoop voegt aan de reeks karakterrollen, welke hij vervult, zoo nu en dan die van een parlements-Sinterklaas, in dien verstande, dat zijn geschenken niet komen uit het land van Primo de Rivera, doch uit Moskou. De heer Wijnkoop heeft in zijn kamerrede enkele vonkelnieuwe programleuzen den volke getoond. Keuren zullen wij deze leuzen niet, daar wij weten, dat deze parlementsklassen wel allerlei moois voor den dag kunnen halen, maar dat de zwarte Piet van het kapitalisme ten slotte niets dan harde slagen heeft aan te bieden. De partij-chef van de C.P. eischte dan o.a. „opheffing van alle directe belastingen, die het jaarlijksch inkomen van *f* 3000.— en lager belasten". De wijze waarop deze politieke succesjager dezen eisch verdedigde, is frappant, zoowel voor het karakter van de C.P.H. als voor dat van de Moskousche Internationale in het algemeen. De heer Wijnkoop merkte op, (zie Handelingen 2de Kamer, 18 Nov. '24), dat de middenstand, „die hoe langer hoe meer wordt geknepen door de groot-kapitalisten en tot het leger van de onderdrukten gaat behooren, moet worden vrijgesteld tot een zeker bedrag" en verder, dat zijn partij „alle groepen, die tegen het kapitalisme den strijd moesten en moeten voeren", onder haar leiding wil

vereenigen, „gelijk dit ook in andere landen is gebeurd". De heer Wijnkoop wil den middenstanders aantoonen, hoe „zij zich sterk kunnen maken, om onder het kapitalisme weg te komen, door de maatregelen voor te staan, die wij practisch reeds op ons program hebben en die deels onmiddellijk kunnen worden ingevoerd, te hunner versterking in den strijd". Het is duidelijk, na deze verklaring, dat de C.P. met zelfstandigen, proletarischen klassenstrijd niets van doen heeft. De partijen van de heeren Zinovjef, Cachin, Wijnkoop en Company, evenals die van de heeren Scheidemann, Mc. Donald, Troelstra en Co., degradeeren het proletariaat tot een verlengstuk van de bourgeoisie. In dit verband wijzen wij er op, dat de heer Troelstra eveneens fulmineerde tegen het „groot-kapitaal", o.a. door te zeggen, dat „strijd tegen het groot-kapitaal volstrekt niet gedekt wordt door den gewonen klassestrijd van de arbeiders". Wij stellen vast, dat de opmerkingen van den heer Wijnkoop, die den middenstand wil aanvoeren tegen het „grootkapitaal, dat ben nekt" en deze verklaring van den heer Troelstra, elkaar volkomen dekken. Het is een oppervlakkige dwaasheid te meenen, dat de kleine bourgeoisie werkelijk tegen het grootkapitaal zal gaan strijden, al was het alleen reeds hierom, omdat het grootkapitaal door zijn ontzaggelijke concerns en door de banken, den middenstand volkomen aan zich verbonden heeft. Wie de kleine bourgeoisie wil aanvoeren, of hij Wijnkoop, Troelstra of Abr. Kuyper heet, is in het kielzog van het kapitalisme terecht gekomen. Niet alleen echter, dat uit genoemde verklaringen een principiëele bekentenis tot het kapitalisme blijkt, zij zijn tevens een bewijs ervoor, dat de parlementscommunisten en de sociaal-patriotten zich tenslotte practisch, op denzelfden grondslag stellen. Want practisch hebben deze tiraden geen andere beteekenis dan den grondslag te leggen voor een burgerlijke „democratische" regeeringscombinatie. De heer Wijnkoop toont, evenals indertijd de renegaat Paul Levi, op den grondslag van een dergelijke regeeringscombinatie te staan. De schijn-oppositie, die de heer Wijnkoop en z'n partij nog zouden mogen voeren, is van karakter niet anders, dan de „loyale oppositie", waarmede Paul Levi indertijd de burgerlijke sociaal-patriottische regeering in Duitschland tegen de proletarische revolutie gesteund heeft. Doch niet alleen met den middenstand wil de heer Wijnkoop samen gaan, neen, z'n aspiraties strekken zich verder uit. Ook de kleine boeren wil hij onder zijn leiding vereenigen. De K.A.P. verzet zich uitteraard principiëel tegen de in de Moskousche Intern. overheerschende taktiek, om de proletarische beweging te binden aan burgerlijke groepen, als middenstanders en boeren. Het is immers juist het klassekarakter van deze groepen, dat hen in het kapitalisme tot zoo typisch starre aanhangers aan het privaatbezit maakt. Alleen het proletariaat draagt door zijn klasse-positie de tendenzen van het communisme in zich. Afgezien echter van deze principiëele zijde, staat het zeker vast, dat men boeren en middenstanders niet voor het communisme kan winnen, door voor deze groepen eischen te stellen, welke, als ze verwezenlijkt werden, hun positie als boeren en middenstanders, dus als kleine bezitters, binnen het kapitalisme zou versterken. Dit laatste nu doet de C.P. niet alleen in Nederland, maar internationaal. Zij versterkt de vijanden van het proletarische streven naar een klasselooze maatschappij en de opheffing van het privaat-bezit.

De heer Wijnkoop verdedigde o.a. de volgende eischen voor de kleine boeren: „Vrijdom van pacht, verlaging van vrachtprijzen, rentelooze voorschotten, goedgekeurd zaaizaad" en wat dies meer zij. De Duitsche parlementscommunisten stellen ongeveer dezelfde eischen voor de kleine boeren. Als men nu bedenkt, dat het naar de verkiezingen toegaat, en de verschillende partijbonzen moeten uitrekenen, hoe zij de meeste stemmen vangen, dan begrijpen wij volkomen, wat de chef van de C.P. bedoelde, toen hij o.a. zeide, dat, als de boeren van deze programpunten zouden hooren, de burgerlijke partijen „immers een deel van haar stemmen verliezen". De bedervende invloed van het parlementarisme in deze periode verspreidt hier z'n peststank wel zeer onmiskenbaar.

De z.g. linksche strooming, zooals die in Nederland vertegenwoordigd wordt in de B.K.S.P., welke meent te kunnen volstaan met maar een beetje parlementaristisch te zijn, zij dit citaat uit de rede van den Hollandschen Sous-chef der Moskousche Internationale, een teeken, dat men in de ondergangsperiode van het kapitalisme, slechts door principiëele afwijzing en de scherpste bestrijding van de bourgeosie, dus ook van den kapitalistischen klassestaat en zijn instantie, het parlement, een zelfstandige, proletarische klassebeweging kan formeeren. De heer Wijnkoop verklaarde te willen „het eenheidsfront van de arbeiders en de boeren" en te willen gaan „de boer op en **ook** tot de arbeiders." (vet van ons: dit **ook** spreekt boekdeelen). Niet de woorden, die men spreekt, doch de sociale groepen, met welke men wil samengaan, bepalen in de eerste plaats het karakter van het optreden eener beweging.

Het parlementscommunisme is als de S. D.A.P. geworden, een burgerlijke partij!

Ook omtrent het eenheidsfront met de S.D.A.P. heeft de heer Wijnkoop nog enkele teekenende opmerkingen gemaakt. Naar men weet treden thans enkele bonzen van het N.V.V. met den bekenden plompen reformist Stenhuis aan het hoofd, op voor een soort „werklieden-partij" naar het voorbeeld van de Engelsche regeerings Labour-Partij. De dom-sluwe heer Wijnkoop verdedigt deze plannen van de heeren Stenhuis & Co., onmiddellijk op de van hem bekende dwaas-stellige manier, als een kip zonder kop, en als een parlementariër, die, ten koste van alles, succes wil hebben. Zich beroepende op een zekeren heer Stoffels, zeide de heer Wijnkoop, dat hij gelooft aan een partij, die alle arbeiders omvat. Hij wil in die partij dan communistische kernen gaan vormen en is er van overtuigd, dat een dergelijke partij „zal worden voortgezweept door het communisme, zooals ook de Eng. Labour-Partij leeft onder de zweep en de angst voor het communisme". Niets houdt dezen jager naar zichzelf ervan af, om, het koste wat het koste, met de soc.-dem. bonzen en hun collega's uit de vakbeweging, te kunnen samengaan. Met verhoudingen rekenen deze lieden blijkbaar niet meer. Is het niet treurig te bedenken, dat er nog groepen arbeiders in Holland zijn, die dergelijke contra-revolutionaire piassen-taktiek voor communisme verslijten.

De Eng. Labour-Partij, de partij, die in een bepaald tijdvak van de huidige doodscrisis van het kapitalisme voor de Eng. bourgeoisie de kastanjes uit het vuur haalde, en een van de werktuigen is geweest, waarmede het Britsche Imperium z'n overwicht vooral ten opzichte van de Fransche industrieele bourgeoisie heeft doorgezet voor te stellen als handelende „onder de zweep" van het communisme, is wel het toppunt van demagogie of verdwazing.

Arbeiders! Het parlementscommunisme komt op voor een regeering à la MacDonald! Het proletariaat zal dit pogen, om het aan de bourgeoisie te binden, zoo scherp mogelijk moeten afwijzen.

Vereenigt u tot een zelfstandige, revolutionaire-klasse-organisatie, die elke verbinding met de bourgeoisie breekt en klaar en onomwonden, den weg gaat die leidt, naar de dictatuur van het proletariaat als klasse!

DE INTERNATIONALE TOESTAND VAN HET KAPITALISME.

Tot de argumenten, welke de onderscheiden verdedigers van het kapitalisme aanvoeren, ten bewijze dat het kapitalisme weliswaar nog niet gered is, maar zich dan toch weer in de opgaande lijn beweegt, behooren de resultaten van de eenige maanden geleden gehouden Londensche conferentie van politici en bankiers, welke ten slotte geleid heeft tot de aanvaarding van het Dawes-rapport en de resultaten van de laatste volkenbondsconferentie te Genève. Zoowel in zuiver kapitalistische kringen, als in die van de officieele arbeidersbeweging, wordt de huidige periode voorgesteld als een stabilisatie-proces van het kapitalisme.

Indien er van stabilisatie gesproken kan worden, dan hoogtens van een stabiliatie van de crisis. Evenals iedere maatschappelijke periode, heeft natuurlijk ook de doodscrisis van het kapitalisme haar op- en neergaande lijn, waarvan echter het telkenmale optredende laagtepunt, steeds lager is dan het vorige. Waaruit concludeerde nu de Kommunistische Arbeiders Internationale in haar program, dat de eindcrisis, dus de doodscrisis van het kapitalisme, is ingetreden? Op deze stelling n.l., dat thans dit historische tijdstip is aangebroken, waarop het kapitalistisch omhulsel van de bezitverhoudingen in onverzoenlijke tegenstelling is gekomen tot de ontwikkeling der technische productiekrachten, welke tegenstelling het onmogelijk maakt, om een aan de technische productiemogelijkheden aangepasten rationeelen uitbouw van de productiewijze in het leven te roepen. Wanneer wij op basis van bovengenoemde stelling de huidige economische en politieke verhoudingen in het internationale kapitalisme bezien, dan valt onmiddellijk op, dat zich metterdaad in de kapitalistische crisis niets wezenlijk gewijzigd heeft. Het Dawes-rapport, waartoe in Londen besloten is en dat vooral geschraagd wordt door die demagogische, democratische en soc. democratische groepen, die, als Troelstra hier te lande, zeggen, den strijd tegen het grootkapitaal te willen, beteekent in werkelijkheid, de overheersching van het Amerikaansch-Engelsche bankkapitaal, voorloopig over Europa. Het beteekent echter niet, dat inderdaad de boven-aangegeven tegenstelling tusschen bezitsverhoudingen, productiemogelijkheden en afzetmogelijkheid, opgeheven is. De uitvoering van de Dawesplannen zal niet brengen een principieele oplossing van de kapitalistische crisis; hoogstens zal, wanneer deze bankiersplannen slagen, het Europeesche proletariaat nog meer dan tot dusver het geval was, verlaagd worden tot een koeli-klasse, onderworpen aan de ongebreidelde winstzucht van het bankkapitaal.

Het Dawes-plan is een grootscheepsche poging van het Amerikaansch-Engelsche bankkapitaal, om de in de wereldcrisis geaccumuleerde milliarden, welke op grond van bovengeschetste tegenstrijdigheid in de huidige phase van het kapitalisme, niet meer kapitalistisch, dat is, winstgevend, in het eigen land kunnen worden aangewend, tóch rendabel te maken, door de ellende der centraal-Europeesche Volksmassa's te exploiteeren. Het kan dus niet brengen een rationeelen uitbouw van de productie in overeenstemming met een vergroot afzetgebied, doch verarming van de Europeesche massa's, dus ten slotte, verscherping van de tegenstelling tusschen de mogelijkheid van productie en afzet. Het brengt op den duur een nog grootere verzwakking van de koopkracht der Europeesche massa's, dan tot nu toe reeds het geval is.

Wij wijzen erop, ter motiveering hiervan, dat ondanks de ontzaggelijke geldvoorraden in Amerika, de Dollar zich in dalende lijn tegenover het Eng Pond Sterling beweegt.

Intusschen blijkt, zooals dit reeds vroeger telkenmale het geval was, dat de tegenstellingen tusschen de verschillende kapitalistische groepen zelf, de uitvoering van het Dawes-rapport in den weg staan. Wij wijzen op het verzet in de kringen van Eng. industrieelen tegen de Dawes-plannen, alsook op het verzet bij de Fransche industrieelen.

Bezien wij nu de economische feiten voor Centraal-Europa. Wij lezen in een economisch overzicht van de „Vorwärts" van 30 Nov. j.l. „De enorme inflatie-winsten van de industrie hebben aanleiding gegeven tot den bouw van reusachtige complexen, van zulk een omvang, dat men niet weet, hoe men ze in bedrijf zal nemen en afzet voor de te produceeren waren vinden zal. Het beeld, dat de balansen geven, is bijna overal hetzelfde: een sterke vermeerdering van de productiemiddelen." Bovenstaand beeld van den economischen toestand in Centraal-Europa bewijst duidelijk, dat men met Amerikaansch geld de crisis niet kan oplossen, maar dat, na deze periode van tijdelijken stilstand in de crisis, een ongekende verscherping zal intreden. De werkloozencijfers, vooral voor Engeland, dat in dit opzicht van de grootste beteekenis is, blijven stabiel. In een land als Oostenrijk, waarvan het kapitaal en zijn knechten beweerden, dat het kapitalisme zich gestabiliseerd had, neemt de crisis weer een scherperen omvang aan; het werkloozencijfer stijgt er weer. Deze verscherpte crisis in Oostenrijk heeft den val van het kabinet-Seipel gebracht, terwijl in Engeland, mede als gevolg van de gebleken onmogelijkheid om de crisis op te heffen, het Kabinet MacDonald heeft moeten plaats maken voor het imperialistische scherpslijperskabinet van Baldwin-Chamberlain. Deze politieke feiten wijzen op een toenemende verscherping der crisis. De met veel ophef aangekondigde resultaten van de Volkenbondsconferentie van Genève, worden eveneens door de feiten tot nul gereduceerd. Het karakter van het scherpslijperskabinet Baldwin komt wel sterk uit in de eerste daad van dit kabinet, n.l. de brutale onderdrukking van Egypte. Op de meest cynische bruut-imperialistische wijze heeft het kabinet Baldwin aan den moord op den Britschen opperbevelhebber in den Soedan gebruik gemaakt om z'n imperialistische machtstelling te versterken, daarbij het z.g. pacifistische karakter van den Volkenbond aan zijn laars lappend. Sterker kan de demagogie, die gedreven wordt met de Volkenbonds-idee niet gedemonstreerd worden dan door dit optreden van de Britsche bourgeoisie.

Dat intusschen deze poging van de Britsche bourgeoisie om haar machtsstelling in Egypte te versterken van verstrekenden aard is, blijkt uit de verscherping van de verschillen tusschen de onderscheiden imperialistische groepen, die het opgeroepen heeft. Men begrijpt, wat de versterking van het Britsche imperialisme in Egypte beteekent, als men bedenkt, dat door Egypte de Britsche Bourgeoisie het Suez-kanaal beheerscht en daarmede den toegang tot Azië. Tot welke verscherping deze en dergelijke conflicten ieder oogenblik kunnen leiden, blijkt uit het feit, dat in Frankrijk telkens weer pogingen zijn aangewend om het Britsche imperium tegen te werken bij de pogingen tot versterking van haar machtspositie. De „Daily Express" schrijft: „Er schijnt een of andere geheimzinnige invloed aan het werk in Frankrijk, om moeilijkheden te scheppen in de Egyptische kwestie. Of dit komt, doordat Frankrijk aan Engeland £ 600 millioen schuldig is en de franc blijft dalen en het Pond Sterling stijgt, is moeilijk te zeggen. Maar er is niet al te veel van dergelijke Fransche critiek noodig, om te maken, dat Engeland z'n positie herziet en aandringt op betaling."

Zoo wordt, ondanks de oppervlakkige en demagogische praatjes van de bourgeoisie en haar satellieten, een vernieuwde verscherping van de crisis voorbereid. De parlementaire overwinning van die partijen in Duitschland, die bereid zijn het Duitsche volk aan de moordende willekeur en uitbuiting van het Amerikaansch-Engelsche bankkapitaal over te leveren, kan aan het doorvreten van de crisis niet alleen niets veranderen, maar drijft op den duur de innerlijke tegenstelling in het kapitalisme tot het uiterste.

Alleen het proletariaat kan door de vernietiging van het kapitalisme deze tegenstelling opheffen.

ROLAND HOLST, HET PARLEMENTARISME.... EN STENHUIS.

De veel-zwenkende en in burgerlijk psychologische nevelen vervaagde mevr. Roland Holst, heeft in „De Kommunist", Orgaan van de B.K.S.P. een artikel gewijd aan de nagedachtenis van Domela Nieuwenhuis.

In dit artikel viel ons de volgende, merkwaardige zinsnede over het parlementarisme op: „Nu in de beweging de oude scheidingslijnen tusschen parlementarie en anti-parlementarie zijn uitgewischt, nu nieuwe scheidingslijnen werden opgericht, nieuwe bondgenootschappen onstonden" enz.

Volgens Roland Holst heeft dus de oude scheidingslijn: parlementarisme tegenover anti-parlementarisme, geen zin meer. Deze opvatting is tevens typeerend voor de halfslachtigheid van de B.K.S.P., waarbij zij is aangesloten. Het is merkwaardig hoe weinig intellectueelen als R.H., die geestelijk gegroeid zijn en zich gevormd hebben in een „socialistische" beweging, die zich aan het kapitalistische bloeitijdperk van het einde der vorige eeuw had aangepast, in staat zijn de huidige verhoudingen en scheidingslijnen in de arbeidersbeweging te doorgronden, evenmin trouwens als den weg, dien deze officieele leidersbewegingen thans practisch gaan. Juist thans, veel meer dan in den tijd, dat Nieuwenhuis optrad, is de principieele strijd tegen het parlementarisme van de grootste beteekenis geworden. Het parlementarisme als methode had nog zin, in die periode van onvolgroeide arbeidersbeweging, waarin de objectieve voorwaarden voor een directen proletarischen strijd om de macht, ontbraken. Thans echter, nu door de economische verhoudingen van de kapitalistische doodscrisis, de objectieve voorwaarden voor de proletarische revolutie aanwezig zijn en het dus voor het revolutionnaire communisme zaak is de subjectieve voorwaarden er voor te verwezenlijken, is het parlementarisme niets anders dan een middel om het proletariaat te binden aan het ondergaande kapitalisme. Thans is het een taktiek, die het proletariaat tegenhoudt in z'n voornaamste taak, n.l. om de consequenties van zijn zelfstandig revolutionnair optreden als klasse, te trekken los van en tegen alle burgerlijkheid. De consequenties zijn, dat elke verbinding met 't kapitalisme, hetzij door deelname aan de burgerlijke staats-instanties of anderszins als vijandig aan den weg, dien het proletariaat moet gaan, ter verovering van de geheele economische en politieke macht, zoo scherp mogelijk moet worden afgewezen en bestreden. Het proletariaat moet voor dezen strijd komen tot het positieve werk van een opbouw van de revolutionnaire bedrijfsorganisatie, den Algem. Arbeidersbond, waarmede voor het eerst in de historie het proletariaat zich als zelfstandige klasse georganiseerd tegenover de geheele bourgeoisie en hare knechten zal stellen.

Het is het positieve werk van den opbouw van die algemeene proletarisch strijd-organisaties, die door haar karakter van klasse-organisatie tevens de voorwaarden in zich dragen om, in de periode van

de proletarische dictatuur, te worden de cellen, de kernen, van den proletarischen Raden-Staat.

Van dit nieuwe probleem en dus ook van de noodzakelijkheid van den scherpsten strijd tegen het parlementarisme, heeft blijkens de door ons aangehaalde uitlating, R. H. en de B.K.S.P. niets begrepen. Zij stelt de werkelijkheid op haar kop, door het te doen voorkomen, alsof het parlementarisme thans eigenlijk niet meer van zoo groote beteekenis is. Dit is trouwens in overeenstemming met de gepubliceerde stellingen der B.K.S.P., waarin het parlementarisme principieel gehandhaafd blijft. Een bewijs ervoor, dat de B.K.S.P., evenmin als de C.P. den principieelen strijd tegen elke kapitalistische gezindheid en instantie aanvaardt. Hoezeer trouwens deze opvatting van R. H. en de B.K.S.P. in strijd zijn met de werkelijkheid, bewijzen eenige feiten van den jongsten tijd. Tenslotte krijgt iedere taktiek-theorie eerst waarde, indien zij getoetst wordt aan den levenden ontwikkelingsgang der arbeidersbeweging. De heer Stenhuis, de leider van het N.V.V., die zich begint te bewegen in de richting van de Eng. Labour-Partij, heeft op het jongste congres van het N.V.V. een rede gehouden, waarin enkele gedeelten voorkomen, die eenerzijds doen zien, hoezeer het parlementarisme een gevaar voor het proletariaat is geworden en anderzijds hoever het in de arbeidersbeweging is doorgevreten, en wat de waarschijnlijke positie van de vakbeweging in de toekomst zal zijn, zoowel ten aanzien van het parlementarisme in het bijzonder als van het kapitalisme in het algemeen. De heer Stenhuis zeide dan op dit congres o.a.: „Er is een volstrekte eenstemmigheid tusschen S.D.A.P. en N.V.V. omtrent ons bondgenootschap". Wie van het politieke testament van Troelstra kennis heeft genomen, zal volkomen de beteekenis van deze woorden begrijpen. Stenhuis wil, als Troelstra, de burgerlijk-democratische regeering over het proletariaat. Deze uitlating des heeren Stenhuis, krijgt echter nog méér beteekenis, als men bedenkt, dat zij een demonstratief karakter had. De heer Stenhuis wilde de legende den kop indrukken, alsof er inderdaad eenig verschil zou bestaan tusschen hem en Troelstra. De werkliedenpartij, waarin Stenhuis het N. V.V. wil opgenomen zien, heeft geen andere beteekenis dan, dat niet alleen de S.D. A.P., maar ook de vakbeweging, zoo van kapitalistischen geest doortrokken is, dat zij beide volkomen ministeriabel geworden zijn. Dat dit laatste inderdaad de bedoeling was, zal voor ieder, die het verstaat, den zin van een politieke rede als die van den heer Stenhuis te doorzien, blijken uit een andere opmerking van dezen, n.l., dat naast den klassestrijd „een democratische concentratie in de naaste toekomst uitkomst (kan) geven.".

Het is duidelijk — ook zonder verdere citaten — dat de heer Stenhuis in een „democratische regeeringscombinatie" ook de vakbeweging wil opgenomen zien. Het N. V.V., dat tot dusver formeel niet aan het openbare parlementarisme deelnam, aan dat achter gesloten deuren echter zooveel te meer, wordt gedwongen, door de feiten, die het bestaan van een vakbeweging zonder meer, steeds onmogelijker maken, te worden tot 'n parlementaire massa-regeerings-partij. Dit onontkenbare feit is een bewijs er voor dat de taktiek van de K.A.P., n.l. den strijd tegen parlementarisme en vakbeweging op te vatten als **éénen** strijd tegen het reformisme, dat juist thans tracht het proletariaat van den positief revolutionnairen strijd af te houden, de eenige, werkelijk revolutionnaire taktiek is.

Terwijl R. H. **en haar vrienden** voor doezelen in de vaagheid, dat het parlementarisme niet zooveel meer beteekent, ja, dat een beetje „parlementarie" nog zoo kwaad niet is, wordt de geheele officieele arbeidersbeweging, ook de vakbeweging, door het parlementarisme en door de geneigdheid om de **regeeringsmacht** voor e. met de bourgeoisie te aanvaarden, tot een deel van den kapitalistischen klasse-staat, tot een onderdrukkingsinstrument van het proletariaat. Alleen de besliste strijd tegen deze renegaten der arbeidersbeweging, de strijd tegen den kapitalistischen staat, vóór den proletarischen Raden-staat, voert uit de dreigende barbaarscheid van den kapitalistischen ondergang naar de menschelijkheid van het communisme.

In dezen strijd zal het proletariaat niet alleen scherp moeten optreden tegen zijn directe vijanden, de kapitalisten en hun knechten, maar ook tegen die elementen, die, als R. H. door slapheid en beneveling van inzicht in de werkelijkheid, eigen-doezel ook op den strijd der arbeiders trachten over te brengen.

TROELSTRA'S TESTAMENT.

De heer Troelstra heeft in het parlement een rede gehouden, die hij zelf noemde „een politiek testament". Enkele grepen uit deze rede zullen de proletariers duidelijk maken, welke erfenis deze man, die in Nederland dezelfde rol gespeeld heeft als een Scheidemann in Duitschland, hun nalaat. Het gaat naar de verkiezingen toe en de heer Troelstra wil blijkbaar op z'n ouden dag z'n burgerlijk doel van een „democratische regeering", waarin zijn partij zitting zal hebben, nog verwezenlijkt zien. Sprekende over een mogelijke, democratische regeeringsmeerderheid als gevolg van de a.s. verkiezingen, zeide Troelstra: „De Vrijzinnig-Democraten, een groep van rechts en de Sociaal-Democraten, zullen die meerderheid moeten vormen". De S.D.A.P. wil evenals de Duitsche sociaal-patriotten en de Eng. Labour-Party, een regeering van arbeidersleiders en bourgeoisie tegen de arbeiders. Zij wil evenals de partijen van Mac Donald en Scheidemann het kapitalisme zooveel mogelijk schragen, door ten slotte, door de bourgeoisie den spits af te bijten, waar het geldt, de saneering van het kapitalisme mogelijk te maken.

Dat de heer Troelstra en zijn geesiverwanten, die vol bewondering spraken van de „groote rede" van Troelstra, inderdaad nog precies dezelfde zijn gebleven als in de jaren van den imperialistischen wereldoorlog, toen zij bereid waren het Nederl. proletariaat voor het kapitaal ter slachting te voeren, blijkt uit een ander gedeelte van dit politieke testament. De bekende reactionnair, de heer Dresselhuys, zeide een „nationale regeering" te willen. Hij is dus blijkbaar niet afkeerig ervan met de S.D.A.P. samen te regeeren. De heeren kennen elkaar en weten, dat zij ten slotte tegen de revolutie voor het kapitalisme in den grond van de zaak hetzelfde nastreven. Het antwoord van den heer Troelstra hierop is opmerkelijk: „Een nationaal ministerie — aldus Troelstra — kan ik mij alleen voorstellen in een zeer uitzonderlijke situatie, zooals in een tijd van oorlog b.v." En verder: „Het nationale levert toch geen duurzaam element van gemeenschappelijke actie".

Wie denkt bij deze woorden van den ouden parlementsrot niet aan de leuze, waarmede hij het Nederl. proletariaat gedurende den oorlog aan het kapitalisme uitleverde n.l. „de nationale gedachte overheerscht in tijd van oorlog de nationale geschillen". Troelstra, die zich thans een „nationale regeering" in tijd van oorlog „kan voorstellen", is dezelfde gebleven als die van 1914 en z'n partij eveneens. De man is in z'n testamenten, wat hij gedurende z'n politieke leven was: een vijand van de revolutie. Dit laatste blijkt ook nog duidelijk uit de manier, waarop de heer Troelstra z'n „democratische regeering" en het parlementarisme verdedigt. Hij waarschuwt de andere heeren der bourgeoisie, de S.D.A.P. niet uit te sluiten, want het eenige, dat zij dan volgens hem zouden bereiken, ware: „verhindering van den normalen groei, hetwelk beteekent het drijven naar extremisme en zuivere oppositie". Troelstra waarschuwt de bourgeoisie voor de proletarische revoluties, die het gevolg ervan zou zijn, als het kapitaal niet den weg van de S.D.A.P. wil opgaan. De weg van den heer Troelstra — en van de C.P.H., die met de partij van dezen advocaat der contra-revolutie in een „werkliedenpartij" wil samengaan — is duidelijk. Door hun optreden in de regeering, willen zij het kapitalisme probeeren te herstellen en de proletarische revolutie, de eenige voorwaarde ervoor, dat de menschheid straks niet in het diepste barbarisme van een ondergaand kapitalisme zal vervallen, willen zij smoren.

De heerschende klasse mist nu eenmaal, zoo was het immers steeds, het vermogen, om de werkelijkheid, den onvermijdelijken ondergang van haar klasse en haar systeem te zien: Voor haar knechten, de parlementariërs en vakbewegingschefs, geldt hetzelfde. Zij zullen als sociale groep met het kapitalisme in de komende revolutionaire beweging van het proletariaat, naar den duivel gejaagd worden. De klasse-beweging van het proletariaat, zal het testament van Troelstra als een vodje papier verscheuren.

Afdeeling Amsterdam
Secretariaat Maurestraat 13

Afdeeling Rotterdam
Secretariaat 2e Gijsingstraat 40a

Partijbestuur
Secretariaat Mr. Arendstraat 40a
Rotterdam.

No. 2 Februari 1925

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
AMSTELKADE 25III — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

Crisisbeschouwingen.

De veranderde positie van het Britsche Kapitaal.

De „arbeidersregeering" onder leiding van Mac Donald was een regeering bij de gratie van het kapitaal. Baldwin en Asquith waren van meet af aan van meening, dat deze „arbeidersregeering" eerstens de verhouding tot Frankrijk ten gunste van Engeland kon wijzigen en dat voorts deze regeering, afhankelijk van de overige partijen, het socialisme schaden zou en het kapitalisme — ook moreel — zou versterken. Het is overbodig hier nogmaals het karakter van een dergelijke regeering onder de economische heerschappij van het kapitaal te typeeren. De gevolgen zijn reeds duidelijk genoeg en zullen het in steeds meerderen mate worden.

Het feit van het tot stand komen van een dusdanige regeering is op zichzelf reeds het zichtbare bewijs van een, ten opzichte van den vóór-oorlogstijd, volkomen veranderde positie van Engeland. Hoezeer zulk een regeering, van het standpunt van het rev. communisme beschouwd, als contra-revolutionair moet worden gekenschetst, hoe duidelijk het verder is, dat zij slechts bevorderlijk was voor een rustpooze, een-op-adem-komen, van het kapitalisme, het kan evenmin ontkend worden, dat zij slecht mogelijk was, op een, in vergelijking t. 1914, economisch en politiek volkomen gewijzigden grondslag.

Met de, van de leiders der Eng. bourgeoisie bekende, oude, gesleepen staatsmanskunst heeft Engeland den wereldoorlog gevoerd: tot de overwinning voor zichzelf gevoerd. Het scheen alles bereikt te hebben wat het wilde. Het scheen te triumpheeren, zooals het eens over Napoleon getriumpheerd heeft. Maar al spoedig moest het gevoelen, dat het kapitalisme een fundamenteele wijziging had ondergaan. Een reusachtige kapitaals-accumulatie en concentratie in ieder opzicht voltrok zich. Engeland moest bemerken, dat, met het neerslaan van zijn machtigsten concurrent, zijn crisis niet opgelost was. De vreeselijke ontnuchtering voor de Engelsche bourgeoisie kwam echter in 1920.

Dit moge blijken uit eenige belangrijke punten, waarop wij hier de aandacht vestigen:

a. de intredende en niet op te lossen werkloosheid, welke in doorsnede meer dan 10 pCt. van de arbeiders omvat.

   Op grond van de officieele statistieken van den laatsten tijd blijkt, dat het werkloozencijfer, ondanks schommelingen, zich weer in stijgende lijn beweegt.

b. het tijdperk van de Duitsche inflatie-concurrentie, welke de ontwikkelingsmogelijkheden der Eng. industrie aantastte.

c. de afname van den uitvoer.

Onderstaand laten wij eenige voorbeelden volgen ter karakteriseering van de positie van Engeland.

Engeland is voor vijf negende van zijn levensmiddelenbehoefte aangewezen op invoer, welke een gezamenlijke geldswaarde vertegenwoordigt van 5 à 600 millioen Pond (met inbegrip van den overigen invoer van grondstoffen). Deze invoer moet hoofdzakelijk door uitvoer van industrie-producten worden gecompenseerd. Van deze gezichtshoek zijn de volgende statistische cijfers van belang.

BUITENL. HANDEL: Indien men 1913 op 100 pCt. stelt, dan ziet men dat werd uitgevoerd in 1919 55 pCt.; 1920 71 pCt; 1921 50 pCt.; 1922 69 pCt.; 1923 77 pCt. Dus ondanks schommelingen een geweldige vermindering.

UITVOER VAN: Textielwaren (maandelijksch gemiddelde: 1913 539 millioen yards; 1923 345 id.; Jan.-Febr. 1924 375 id.

IJZER en STAAL: 1913 0.41 millioen ton p. maand; 1923 0,36 id. Jan.-Febr. 1924 0.33 id.

STEENKOOL: 1913 6,1 millioen ton per maand; 1923 6,6 id. Jan.-Febr. 1924 5,1 id.

Als men bedenkt, dat de Eng. uitvoercijfers over 1923-1924 nog gunstig beïnvloed werden door de bezetting van het Roergebied, waardoor Duitschland feitelijk als concurrent op de wereldmarkt uitgeschakeld was en zelfs steenkool en andere grondstoffen uit Engeland betrok, dan is het dalingspercentage nog opvallender dan de cijfers oppervlakkig beschouwd, zouden doen vermoeden.

Hierbij komt nog de extra verhooging van de uitgavepost op de Eng. begrooting, welke alleen voor den schuldendienst 350 millioen Pond per jaar bedraagt, tegenover 24.5 millioen Pond in 1913. Bovendien zijn de uitgaven voor leger, vloot, luchtvaart enz. gestegen en dit wel absoluut, niet relatief.

Wat zeggen ons deze cijfers? De impasse, waarin Engeland geraakt is, wordt er duidelijk in gedemonstreerd, evenals trouwens het wezen van de kapitalistische doodscrisis in het algemeen. Een land als Engeland, dat door den hoogen graad van industrialiseering, ter voorziening in zijn behoefte aan levensmiddelen zóózeer is aangewezen op uitvoer van industrieproducten, moet wel in een doodelijke crisis geraakt zijn, indien, zooals uit de cijfers voor den buitenl. handel blijkt, het zich door verhoudingen, welke liggen in het wezen van het huidige kapitalisme, zijn afzetgebieden ziet ontvallen.

Doch nog meer in het oog springend wordt het veranderde beeld van Engelands positie, wanneer men den economischen samenhang beschouwt van het geheele Britsche Imperium, waarbij het feit van de gedurende den oorlog en later zich snel voltrokken hebbende kapitalistische ontwikkeling van deze, vroeger bijna geheel op invoer aangewezen landen, in het bijzonder in aanmerking genomen moet worden. In de meeste opzichten wordt Engeland door Amerika overvleugeld. Het Britsche Imperium is — economisch gezien — in verval.

Indien men bedenkt, dat Engeland is de bakermat van de kapitalistische orde, dat het is de wegbereider van de moderne, groot-kapitalistische ontwikkeling en van de imperialistische politiek, als men voorts bedenkt, dat het Britsche imperium is het prototype van een kapitalistisch imperialistisch rijk, dat zich vroeger economisch kon bedruipen; dat juist door deze groote kracht van het Britsche kapitalisme, de Engelsche arbeidersklasse steeds solidair geweest is met haar bourgeoisie, voor wat de wezenlijke imperialistische belangen van het wereldrijk aangaat en hierdoor de voornaamste belemmering vormde naar de ontwikkeling der proletarische revolutie, welke voor een belangrijk deel door de kapitalistische mentaliteit van de Engelsche arbeidersklasse gestuit is, dan voelt men van hoe ontzaggelijke draagwijdte het feit is, dat het Britsche Imperium, onder de werking van de doodscrisis, economisch in verval begint te geraken. Hiermede begint zich de voornaamste voorwaarde voor de ontwikkeling van een zelfstandige, proletarische klassebeweging, en dus voor het communisme, te voltrekken.

Bezien wij thans aan de hand der belangrijkste feiten de innerlijke tegenstellingen in het Britsche wereldrijk en de verhouding tot Amerika. De deelen van het Britsche Rijk (de Dominions) beginnen zich op grond van de door de nieuwere economische ontwikkeling geschapen verhoudingen, meer en meer te verzelfstandigen.

Canada. De Canadeesche industrie is in de laatste tien jaren 300 pCt. vooruitgegaan. In 1830 was nog 95 pCt. van de bewoonde oppervlakte agrarisch; in 1920 67 pCt. agrarisch en 33 pCt. industrieel. In 1921 bedroeg het belegde kapitaal in de Canadeesche industrie 1675 millioen Dollar; hiervan was 57 pCt. Canadeesch, 34 pCt. Amerikaansch en slechts 9 pCt. Engelsch. In het jaar 1922 bedroeg de Canadeesche invoer uit het Britsche Rijk 171,9 millioen Dollar: uit de Vereenigde Staten 500,3 millioen Dollar. De geheele buitenl. handel van Canada met Engeland bedroeg rond 600 millioen Dollar, met de V.S. rond 849 millioen Dollar.

Financieele invloeden. Van de Canadeesche Staats- en gemeenteleeningen werden geplaatst in:

	ENGELAND		AMERIKA
1908	165,5	millioen Dollar	6,3 m. D.
1914	185,9	„ „	54.- „ „
1919	5,1	„ „	199,4 „ „
1920	—	„ „	223,1 „ „
1921	12,1	„ „	178,1 „ „

Uit het totaalbeeld van deze cijfers blijken twee voorname dingen: eerstens, dat Canada zich lang-